

man ikke des mindre har gjort det fra Socialdemokratiets Side gennem det ærede Medlem Hr. Stauning, er der jo ingen, der tager fejl af Hensigten. Saa er det Meningens at benytte denne Forespørgsel, som er besvaret tilfredsstillende overfor Forespørgeren, i en parti- og personpolitisk Agitation. Hele det ærede Medlem Hr. Staunings Argumentation var af partipolitisk eller, som jeg hellere vil udtrykke det, af affærepolitisk Natur. Jeg tror imidlertid ikke, at det Tilløb, her er gjort til en affærepolitisk Udnyttelse af dette, har Udsigt til at faa videre Held med sig.

Det ærede Medlem Hr. Stauning har i sine Udtalelser været inde paa mange Ting, han bragte Navne ind i denne Forhandling, han bragte Affærer ind, han tog ogsaa Forskud paa Bankkommissionens Betænkning, der ikke foreligger endnu, og som det ærede Medlem neppe kender fra andre Kilder end dem, der flyder paa Gader og Stræder i den syndikalistiske Presse. Men det ærede Medlem konkluderede derhen, at Skylden for, hvad der er begaaet indenfor det transatlantiske Kompagni, laa til syvende og sidst indenfor det kapitalistiske Samfund. Det var en Kapitalismens Giftblomst, der var skudt op her, skudt op i det kapitalistiske Samfunds Mudderpot, det ærede Medlem brugte adskillige af den Slags Udtryk. Ja, Kapitalismen er jo en herlig Indretning i den socialistiske Agitation, men det er ikke alene indenfor det kapitalistiske Samfund, at der finder Udskejelser, Forbrydelser, Tyverier, Kasseunderslæb o. s. v. Sted, det gælder ogsaa i socialistisk styrede Samfund. Det vil ligge selv indenfor det ærede Medlem Hr. Staunings Hukommelse, at det ogsaa kan finde Sted indenfor socialistisk ledede Samfund. Naar der sker Forbrydelser eller Forseelser indenfor Kredse, der ikke tilhører Socialdemokratiet, saa siger man: Dette er det kapitalistiske Samfunds Skyld, og saa falder man med de stærkeste Udtryk over dem, der har forset sig. Naar det hænder, at et Medlem af Socialdemokratiet kommer paa tværs af Lovene, saa siger man ogsaa: Dette er det kapitalistiske Samfunds Skyld, men saa bruger man det kapitalistiske Samfund som Undskyldning for den, der har forset sig. Jeg tror ikke, man paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. Stauning her har gjort, kan jonglere med det kapitalistiske Samfund.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa den politiske Argumentation, som det ærede Medlem gav for sin Dagsorden. Jeg tror i det hele taget, at de person-

politiske Debatter, de affærepolitiske Debatter, som i forrige Samling dyrkedes saa ivrigt indenfor dette Ting af enkelte Partier — jeg tror, at disse Debatters Dage er nu forbi. Den forløbne Sommers Erfaringer maa have overbevist ærede Medlemmer om, at der ingen Sangbund er for Affærepolitik i en Tid som den, vi lever i, og hvori der først og fremmest er Trang til et politisk Arbejde paa Realiteternes Grund. Den Henvendelse, som Erhvervenes ledende Organisationer nylig sendte ud til Offentligheden, den Appel, disse Organisationer rettede til alle politiske Partier om at undlade personlige Angreb og undlade at benytte Erhvervsforhold til partipolitiske Formaal — denne Appel, tror jeg, har i den Slægt, der oplever disse vanskelige Aar, en stærkere Sangbund end Forsøg som det, der i Dag er gjort paa at starte en partipolitisk Affære paa en Forespørgsel, der har faaet sit Svar paa en saadan Maade, at Forespørgeren er tilfreds dermed.

Jeg anbefaler altsaa paa mit Partis Vegne at stemme mod den af det ærede Medlem Hr. Stauning foreslaaede Dagsorden, og jeg anbefaler, at Folketinget vedtager følgende Paastand paa Overgang til Dagsorden:

„Idet Folketinget tager Justitsministerens Udtalelser til Efterretning, gaar Tinget over til Dagsorden.“

Formanden: Den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som det ærede Medlem nu fremsatte, og som har følgende Ordlyd:

„Idet Folketinget tager Justitsministerens Udtalelser til Efterretning, gaar Tinget over til Dagsordenen“,

gaar nu ind i Forhandlingen.

Forespørgeren (Christmas Møller): Det ærede Medlem Hr. Stauning viste gennem den lange Tale, han holdt, at man kan forplumre en Sag paa mange Maader. Det ærede Medlem erklærede jo, at der var særdeles god Grund til at rejse den Forespørgsel, jeg havde stillet, og det ærede Medlem udtalte gentagne Gange, at det Svar, som Justitsministeren havde givet paa denne Forespørgsel, var han enig i angaaende det formelle, det, der var spurgt om. Naar det ærede Medlem sagde, at Socialdemokratiet havde aldrig vovet at spørge, at det af Hensyn til det ene og det andet ikke vilde rejse en Sag, saa vil jeg gerne derved sige, at man har jo ogsaa i Offentligheden et stærkt Indtryk af den Sagtmodighed og den Angst, som præger